

Zdaj vzame župnik denar:

„Danes je tretjič, Thord, ko stojiš tu radi svojega sina“.

„No, sem pa tudi zdaj gotov ž njim“, odgovori Thord, zgane svojo listnico in z „Srečno“! gre — počasi za ostalimi možmi.

Štirinajst dni potem veslala sta oče in sin v brezvetriji čez vodo k dvoru Storliden, da bi se dogovorila glede poroke.

„Blazina ne leži dobro pod menoj“, pravi sin in se vzdigne v čolnu, da bi si jo popravil. Tedaj pa zdrči deska, na kateri je stal, on pade, razprostre roke in se prekopicne v vodo.

„Primi se za veslo“! zakriči oče, skoči kvišku in molí veslo sinu. Toda, ko je segel sin parkrat po veslu, onemaga, roke in noge mu otrpnejo.

„Čakaj, čakaj“! kriči oče in vesla bližje k njemu. Tedaj pa se prevrne sin vznak, upre dolg pogled v očeta — in se utopi.

Thord noče nič kaj verjeti; vstavi čoln in zre na oni kraj, koder je sin utonil, kot da bi se moral zopet pokazati. Nekaj zračnih mehurčkov priplava na gladino, še par, potem še samo en sam, velik, ki se razpoči, — in kakor zrcalo, ravno je bilo zopet morje.

Tri dni in tri noči so videli ljudje očeta okoli tega prostora veslati, ne da bi postal lačen ali zaspan; iskal je svojega sina. Slednjič ga vender najde, zadene ga na ramo in nese ga navkreber na svoj dvorec.

Od tega dne je preteklo gotovo eno leto. Tedaj čuje duhovnik nekega jesenskega večera pozno zunaj na vežnih vratih tipati, in nato vstopi visoko vrasel, nekoliko naprej nagnjen mož, suh in s sivimi lasmi.

Duhovnik ga dolgo gleda, predno ga spozna; Thord je namreč.

„Tako pozno prideš“? pravi župnik in postane pred njim.

„Ah da; tako pozno pridem“, reče Thord, ko sede. Duhovnik tudi sede nestrpno, in tako molčita obadva precej dolgo.

Nato pravi Thord: Prinesel sem nekaj s seboj, kar bi dal rad ubogim“. — Vstane, položi denar na mizo in zopet sede.

Duhovnik šteje denar.

„To je veliko denarja“! reče.

„Polovica mojega posestva je; danes sem ga prodal“.

Duhovnik molči dolgo; na zadnje vpraša rahlo:

„In kaj misliš zdaj pričeti“?

„Kaj boljšega“!

Zopet molčanje, Thord upre oči v tla, duhovnik gleda ga začudeno.

Nato reče župnik počasi:

„Zdaj mislim, ti je tvoj sin v blagoslov“.

„Da, to tudi zdaj sam menim“, pravi Thord in pogleda kvišku, in dve težki solzi zdrkljata po njegovem licu.

Prevel P. Radlin.

Koza.

Dogodek iz otročjih let.

Ruski spisal N. L. Lěskov.

Med ljudmi, ki so me vzgojevali, je bil tudi dolg Nmec Ivan Jakovljevič s priimkom Koza. Pravega njegovega nemškega imena se ne spominjam več; no, ker je bil po vsi svoji zunanosti podoben Kozi, krstili smo ga in imenovali za njegovim hrbtom kratkomalo Koza.

Rastel sem in se učil prvih naukov na svojem bogatem, podedovanem imanji v Orlovski guberniji. Od tam so me poslali pozneje v mestne šole. Doma smo imeli več učiteljev: ruskeda — Ivana Stjepanoviča. Pticina z ženo in Francoza, katerega smo imenovali mosjé Luj, i ta je bil oženjen in imel sina Albina, ki se je zajedno z nami učil. Obadva sta stanovala na isti strani našega dvora; poleg njih je imel sobo Nmec Kolberg, neoženjen in človek neprijazen in pogostoma pijan. Vedno se je kregal s služinčadjo, tako da ga je moral stric na vse zadnje odpustiti iz službe: na njegovo mesto je vzel Kozo, ki je bil do tedaj nameščen zaporedoma v več gospodskih dvorih v okolici; no nikjer ni ostal dolgo. Pravili so o njem, da je miren in marljiv človek, no da ima svoje — muhe! Stric ga je vzel v službo, da z nami stanuje in nas uči nemški, toda pod tem pogojem, da pusti svoje — muhe! Tri mesece se je dobro vedel, ali tedaj pokaže ob neki priliki svojo — muho.

Nekega poletnega dne poseti, potujoča na svoje posestvo, strica gospa gubernatorka s sinom. Bil je to razvajen in razuzdan deček. Odpeljali smo ga v sadni vrt, kjer je stala med drugim drevjem tudi plemenita sliva, na kateri je preštel stric vse slive. Na večer pride stric v vrt in zapazi, da je drevo obrano. Razjezi se, pokliče vrtnarjevega sina Kosto in ga začne izpraševati, kdo je obral slivo? Kosta ni vedel in ni mogel povedati, in tako pade nanj sum, da je sam otresel slive. Stric ukaže, da ga prešibajo, a revež se zboji in reče, da je pojedel slive. A vender mu niso odpustili, in bil je tepen. Mi smo dobro vedeli, kdo da je slivo obral, toda smo molčali, ker nismo hoteli osramotiti gosta. Zvečer pa smo postali žalostni, nismo mogli zaspati, dokler niso povedali Ivanu Jakovljeviču, da Kosta ni kriv, ter da so ga po nedolžnem nabili. Povedali smo tudi to, kdo je kriv, pa zakaj se nismo upali, tega stricu povedati.

Ivan Jakovljevič obledi, začno plakati in steče iz sobe. Mi smo zaspali, ne počakavši, da se vrne. Ko nam zjutraj stara služkinja prinese sveže perilo, reče nam, da ne pride Jakovljevič nič več nazaj, ker je imel sinoči svoje muhe in so mu zato odpovedali službo. Koza je šel namreč od nas naravnost doli v dvorano, ter je rekel gospej gubernatorki:

„Vaš sin je hudobnega srca: storil je delo, za katero so nabili nedolžnega dečka; oplašili so ga in prisilili, da je sam sebe krivo obtožil . . . a Vaš sin je vse to slišal in videl. Meni je hudo zanj. Glejte, da se popravi, ker drugače bo ničvreden človek.“

Gospo gubernatorko so prijeli krči, a stric se razjezi, izplača učitelja in zapove, da ga drugi dan odpelejo v Ocel. Glejte, tako so spodili našega učitelja.

(Konec prih.)

Novice.

— **Osebne vesti.** Deželni glavar goriški dr. Alojzij vitez Pajer je dobil komturjev križec Leopoldovega reda, deželnega glavarja namestnik dr. Anton Gregorčič in dež. odbornik dr. Jos. Abram sta dobila red železne krone tretje vrste. Nadalje so med drugimi dobili: vitežki križec Franc. Jožefovega reda veleposestnik gosp. Josip Fabiani v Kobilu; zlati zaslužni križec nadučitelj gosp. Anton Jakobi v Gorici, župan gosp. Anton pl. Monari v Šempasu in vpo-kojeni duhovnik gosp. Josip Mašera v Tolminu; srebrni zaslužni križec: župan v Povirju gosp. A. Kocjan, župan v Logu, gosp. Martin Černuta in načelnik cestnega odbora v Komnu gosp. Josip Kovačič, Elizabetin red je dobila poštarica v Sežani g. Evfemija Mahorčič; srebrni zaslužni križec s krono so dobili: župan v Skrbini gosp. Josip Pipan, župan v Trnovem gosp. Fr. Peršič, župan v Št. Andrežu gosp. Andrej Lutman, nadučitelj v Nabrežini gosp. Fr. Tomšič, učitelj v Breginju gosp. Anton Stres in župan v Šebreljah gosp. Andrej Rejc.

— **Cerkvene vesti.** Stolnim proštom lavantinske škofije je imenovan gosp. stolni dekan Lavrencij Hery v Mariboru. — Kurat v bolnici v Ljubljani, gosp. Karol Heidrich je bil povodom svoje 70letnice imenovan knezošk. konzistorijalnim svetnikom.

— **Častno občanstvo** je podelila radeška občina knezu E. A. Wredeju v Radečah.

— **Častno svetinjo** za štiridesetletno zvesto službovanje je priznal deželni predsednik dvornemu svetniku gosp. Jos. Šumanu in nadučitelju v Višnji gori gosp. Janko Škrbicu.

— **Poročil** se je v Ljubljani odvetniški kandidat gosp. Ivan Milan Hribar z gdč. Berto Šleglovo. Poročil ju je gosp. Spinčič. Novoporočencema naše čestitke!

— **Električna železnica v Ljubljani.** Železniško ministrstvo je odobrilo od tvrdke Siemens & Halske predložene detajlne načrte za lopo vozov in delavnico v Ljubljani.

— **Premije za posle.** Kmetijska družba za Kranjsko podeli 2. decembra t. l. 10 premij po 20 kron starim zvestim poslom na deželi. Prošnje je doposlati do 25. t. m. osrednjemu odboru.

— **Mestni šolski svet ljubljanski** se je glede vprašanja c.kr. deželnega šolskega sveta o vpeljavi kvalifikacijskih tabel za učitelje izrekel, naj se take tabele vpeljejo, in naj bi vsak učitelj imel vpogled v svojo kvalifikacijsko tabelo.

— **Umetniško razstavo** je obiskalo od 15. septembra do zaključka razstave 5056 oseb.

— **Novo gasilno društvo** se snuje v Stražišču pri Kranju. Občinski zastop je dovolil v ta namen 400 kron.

— **Shod zaupnikov katoliškonarodne stranke** se je vršil dne 7. novembra. Shod je odobril kandidaturo gg. dr. Šusteršiča, Pfeiferja, Pogačnika, Povšeta, Vencajca in Žitnika.

— **Predilnico in tkalnico** namerava graditi posestnik mlina v Kranju gosp. Tomaž Pavšlar. Tovarna bo stala ob Savi blizu Otoč. Komisionalni ogled bo 5. decembra.

— **Pri občinski volitvi v Lukovici** dne 15. oktobra bili so v odbor voljeni gg.: Vevar Martint Mlakar Luka, Bevc Jožef, Rahne Janko, Rus Jožef, Petek Jurij, Capuder Franc, Kremžar Eranc, Capuder Pavel, Gostič Valentin, Berk Janez in Marolt Franc. — Pri volitvi starešinstva dne 28. oktobra pa je bil soglasno voljen dosedanji župan gosp. Luka Mlakar, svetovalcema gg. Martin Veber in Luka Bevc.

— **Volilno gibanje** je postalo jako živahno. Katoliška stranka je priredila že več shodov, a vse le pod roko, na skrivnem, tako da nihče ni zanje vedel, razen zaupno povabljenih povse zanesljivih somišljenikov. Tako se je stranka ognila eventualnosti, da pridejo na shod tudi nasprotniki. Narodna stranka je priredila shod na Glineah, a ker ga je javno razglasila v listih, je prišlo nekaj več socialnih demokratov in krščanskih socialistov, kakor je bilo domačih volilcev in ti so potem skupno postopali proti narodnjakom. To se seve tudi katoliški stranki lahko zgodi. V Kranju bodo imeli te dni zaupni shod, da postavijo kandidata za gorenjske kmetske občine proti gosp. Pogačniku.

— **Novo šolsko poslopje** bodo zidali v Toplicah-Zagorju. Poslopje bo veljalo 100.000 kron.

— **Nemška dekliška šola v Ljubljani**, ki je bila doslej šestrazrednica, se razširi v osemrazrednico.

— **Nova brzojavna postaja** se je otvorila dne 27. oktobra t. l. v Gorenji vasi v političnem okraju Kranjskem. Postaja, ki ima omejeno dnevno službo, je združena s tamšnjim poštnim uradom.

— **Premogokop v Kočevju.** Trboveljska družba hoče razširiti kopanje premoga v Kočevju, in bo vsled tega pomnožila število delavcev. Večji oddelek delavcev je že prišel v Kočevje. Društvo je najelo Italijane iz Abruc in hoče sezidati letos štiri, prihodnje leto pa deset delavskih hiš.

— **Društvo za pospeševanje obdelovanja ljubljanskega barja** se je ustanovilo v Ljubljani in je deželna vlada dotična pravila že odobrila. Namen društvu je, pospeševati obdelovanje sveta in porabo šote na ljubljanskem barju in hoče doseči svoj namen s tem, da bo: a) sklicevalo zborovanja (shode), b) izdajalo poučne strokovne liste in spise, c) prirejalo strokovne učne tečaje in potovalna predavanja, d) napravljalo poskuse radi zboljšanja obdelovanja barjanskega sveta, e) pospeševalo dobivanje in porabo šote, f) posredovalo za člane pri nakupu umetnih gnojil, kmetijskih semen, kmetijskega orodja in strojev ter drugih kmetijskih potrebščin; g) ustanovilo za člane Raiffeisenovo posojilnico, h) pobiralo letne prispevke od rednih članov po določenih občnega zbora, i) izposlovalo subvencije od države, dežele in družih faktorjev, k) izrekalo priznanje ali podeljevalo premije za zaslužno delovanje glede obdelovanja barja, l) podpiralo svoje člane s svetom in delovanjem v vseh zadevah, ki so v zvezi z njihovimi barjanskimi posestvi in m) uporabljalo vse, kar bi v zakonitih mejah utegnito pospeševati društvene namene. Osnovno zborovanje bo dne 8. t. m. ob 11. dopoldne v dvorani Mestnega doma v Ljubljani.

— **Skladni volilni kraji za prihodnje državno-zbovske volitve.** Po veljavnem zakonu ima v kmetskih občinah vsaka selska občina, ki ima nad 500 stanovnikov, zase poseben volilni kraj. Selske občine, ki imajo le 500 ali manj stanovnikov, volijo praviloma zložene z najbližjimi kmet-skimi občinami istega sodnega okraja v skladnih volilnih krajih katere sestavi deželna vlada po zaslišanju deželnega odbora. Kakor je razvidno iz razglasa deželnega predsedništva z dne 24. oktobra t. l. so za tiste selske občine, ki nimajo nad 500 prebivalcev, že določeni skladni okraji, in sicer bode 1. v ilirsko-bistriškem sodnem okraju volilni kraj Prem za občine: Prem, Čeplje, Janžovo Brdo, Kilovče, Rateževo Brdo in Smerje; 2. v senožeškem sodnem okraju volilni kraj Britof

hektar zemljišča v teh vaseh 4400 mark, t. j. 2400 gold., pa pridejo tudi do 3 tisoč, da, 4—6 tisoč veljajo boljše lege. Okolo Št. Vida na Dolenjskem, v Semiču, se pa travnike plačuje oral do 1000 gld., njive 500 gld., drugod pa 400—200 gld. Toliko plačujejo ti nemški ljudje za zemljišča in vendar le prav dobro na njih izhajajo. V Hagsfeldu se 42 % zemlje porabi za pridelovanje krompirja, zraven se seje žito za kruh, sočivje in peso. V Blankenlochu je namenjeno le 17 % zemljišč za krompir, drugo za žito (pšenico in ječmen) ter 10 % zemlje za pridelanje korenja, ki se rabi za človeško jed in 10 % zemlje za pridelovanje tobaka. (Kaj bi naša Bela Krajina, ki ima po zvedenčevem izreku taka tla in obnebje, kakor kraji Bosne, Madjarske, tobaka pridelala, če bi se kaka vlada usmilila teh za Avstrijo in posebno za dinastijo v turških navalih toliko zaslužnih krajev, ki so bili stoletja bojišča, na katerih so včasih vsako leto dostikrat po kratkih presledkih vasi gorele, ljudje stali vedno v boju. To je bila avstrijska vojaška granica. Nič ni država v tedanjih časih vrnila, odškodovala, ker so knezi sami bili v denarnih zadregah. — Danes je $\frac{3}{4}$ moštva te Bele Krajine v Ameriki.

V Friedrichsthalu se 45 % zemlje porabi za pridelanje tobaka, 30 % za krompir in 18 % za žito. Prej se je v teh vaseh tudi predivo, lan, konoplja pridelovalo in bilo precej konjereje, ali to, kakor pridelanje žita, se je opustilo, ko so se pogoji trga predrugačili. (Torej tukaj se kmet ravna po trgu. Če kaj ni več na trgu prodati, opusti, da goni stare lajne naprej). Na Dolenjskem bomo morali n. pr. konjerejo opustiti. Električni tramvaji, voznja s kolesi in voznja z motorji, to rejo oškoduje. Nova puška in smodnik, novi kanoni bodo odstranili dragonce, husarje v armadi. Te jezdece-vojake zdaj sovražnik prej postrelja, preden zamorejo priti do njega. Le še za opravila selstva in morebiti za spionažo bodo nekaj teh jezdecev še v bodoče rabili. V navedenih vaseh so mesto izpadlih stvari druge pridelovati začeli, kakor špargelne, čebulo in drugo.

V teh vaseh ne sadijo najnižje vrste krompirja, ki ga fabrike za žganje porabijo, ampak najfinejše sorte, katere že mesca junija po 4 marke stot (100 funtov) prodajo in sicer v velikih mestih. Na hektarju ($1\frac{3}{4}$ orala) pridelajo ti kmeti najmanj 120 meterskih stotov pa do 160. Na drugem Nemškem se povprečno 87 meterskih stotov pridelava na hektar zemlje. Koliko na Slovenskem? Na oral se poseje pod brazdo 4 mernike krompirja, pridelava se 15—20 mernikov od jednega, torej recimo 80 mernikov na oralu. 2 mernika sta težka 1 stot stare uteži, torej 40 centov ali 20 meterskih. To je razloček mej pridelki Nemčije sploh, še večji mej pridelki imenovanih treh nemških vasij! A mi najslabši krompir, ti najboljši. Mi 40 meterskih stotov na hektar, ti badenski pa 120—150—160.

Ko je krompir spravljen, usejejo ti badenski kmeti repo in kaj družega jesenskega, da zemlja prazna ne ostane. To tudi mi delamo po zimskem žitu, po krom-

pirju tega ne moremo, ker po največ pozne sorte sadimo. Torej imajo ti nemški kmeti tudi to korist. Korenja za človeško jed pridelajo ti kmeti 330 meterskih stotov na hektaru. Vrednih je teh 330 stotov korenja bruto 1320 do 1350 mark. Tobaka pridelajo vaščani v Friedrichsthalu na hektaru po 26 meterskih stotov, v dobrih letih tudi 39. Kmet srednje pridnosti in pameti pridelal in dobil je za tobak na jedni njivi jednega hektarja leta 1893 1304 mark za dober tobak, za slabše dele tobaka pa še 521 mark, vkup 1800 mark. Dr. Hecht odračuni za gnoj, delo in spravljanje 800 mark in je potem čisti dohodek 1000 mark. Ta kmet ima vsega zemljišča $2\frac{1}{2}$ hektara, pa ima molžne krave, ima svinje.

Žita se pridelava v teh vaseh na hektaru povprečno 20—30 meterskih stotov. V drugi Nemčiji 10—13—14 meterskih stotov. Stori se lahko račun za slov. kraje. Jeden mernik pšenične posetve da na Dolenjskem šest, na Gorenjskem 8 mernikov. Na slov. Štajerskem imajo na murskem polju dobra žitna tla, tam dobijo do 10 mernikov od jedne posetve. Pri nas se seje 4 dobre mernike na oralu. Vzemimo povprečno 8 mernikov pridelka od jednega mernika, torej 32 mernikov od $\frac{1}{4}$ orala — 64 od hektara. Mernik pšenice tehta povprečno 46 funtov, torej zraste na hektaru 2944 funtov, — torej pridelamo 14 meterskih stotov pšenice na hektaru na Slovenskem. To bi bilo jednako z drugimi Nemci povprečno. Ali nekateri elbiški junkerji-veleposestniki so že dobili 15 mernikov od jednega. (Konec prih.)

Kmetijske raznoterosti.

Za konjerejce. Deželna vlada razglašala: Na podstavi deželnega zakona z dne 18. februarja 1885. (dež. zak. št. 13) se s tem splošno naznanja, da morajo posestniki žrebcev, kateri hočejo v prihodnji spuščalni dobi spuščati svoje žrebce za plemenitev tujih kobil, zglasiti te svoje žrebce najpozneje do 10. decembra 1900 pri političnem okrajnem oblastvu, v čegar okolišju se nahaja stajališče žrebčev. Dovoljeno je zglasilo izvršiti pismeno ali ustno; ob jednem pak je naznaniti ime in priimek, potem stanovišče žrebčevega posestnika, kakor tudi pleme, starost, barvo in stajališče žrebčev. Za žrebce sploh pod štirim leti in za noriške žrebce pod tremi leti se ne dajejo dopustila za spuščanje. Kje in kdaj bode izborna komisija zglasene žrebce pregledovala in zanje dajala dopustila, dá se v svojem času na znanje.

Poučni in zabavni del.

K o z a.

Dogodek iz otročjih let.

Ruski spisal N. L. Lěskov.

(Konec).

Meni je bilo silno žal za Ivana Jakovljeviča. Francozov sin Albin pride k nama v sobo, ves objokan in nasvetuje, naj bi stekli zadaj preko vrta in konopljišča do ceste in pričakali Ivana Jakovljeviča, da se poslovimo od njega, ko se bo vozil mimo. Storili smo tako, pre-

tekli ga in čakali kraj ceste skriti med konopljami. No voza z Ivanom Jakovljevičem ni. Naenkrat se prikaže peš, ker ni hotel, da se trudi radi njega mužik. Oblečen je bil v bel frak in ogrnjen z rdečkastim plaščem; z malim kovčgom za perilo in belim dežnikom v roki. Stopal je mirno, veselega in zadovoljnega obraza. Zagle-davši nas, postoji in stegne proti nam obe roki z vz-klikom: oj, moj Bog! Stekli smo k njemu, ne vedoč drugzega govoriti, kakor: odpustite, odpustite!

Nismo niti vedeli, za kaj da prosimo odpuščanja, no on nam pomore iz zadrege:

Niste prav naredili deca, ker niste povedali istine: nedolžnega dečka so kot zločinca natepli. Dal Bog, da vam ostane to vedno v spominu, ter da bodete vedno pravični vseh zgodah svojega življenja. Laž grdi človeka in žali Boga.

Ah da, saj se zdaj tudi sami sramujemo, ker nismo drugače storili.

Bog naj vam odpusti; ljubite Kosto pa recite tudi drugim, da ni bil kriv, temveč se je spoznal krivim le iz strahu.

Storiti hočemo; ali zdaj nam pevejte Ivan Jakovljevič, kam hočete vi zdaj iti?

On zgane z ramami pa pristavi veselo:

Jaz, kam? No to je vsejedno kamorkoli. Povsod se živi jednako . . . ali človek ima dožnost, da opravlja delo božje.

Nismo razumeli, kaj če reči z besedami „opravljati delo božje“, vendar smo se jokajoč oklepali njega.

Ali stric vas je brez vsakega vzroka odpustil — govorili smo mu: vi ste pošteno postopali, niste storili nikomur nič hudega.

Kar je, odvrne Koza še mirneje, da radostneje. Ali bi vi mogoče radi, da sem kaj hudega storil?

Oh, tega nikakor, ali . . .

Torej, kaj? Vse je v redu, kakor mora biti. Vi bodete i to prej ali slej razumeli . . . Ah, to je radost — sreča . . .

Zdaj se še bolj razvedri obraz našega učitelja, in on sklene roke in začne moliti nemški: Oče naš. Tudi mi smo sneli čepice iz glave in molili z njim. Ko je pa izmolil, položi nam roke na glavo in izvrši s solznimi očmi molitev po ruski: Oče naš, zahvalim se ti, ker si mi dal zopet radost izgnan biti, ker sem vršil tvojo sveto voljo. Omehčaj srca naših sovražnikov in daj tem malim milost, da očitijo enkrat srečo, kakoršno jaz zdaj uživam po tvoji milosti. Daj jim pamet, da bodo umeli, da je v tem tvoja volja.

Še enkrat nas objame, poljubi in odide dalje proti mestu, gotovo praznih rok ali vesel: a mi, ki smo imeli vsega v obilici, ostali smo kleče na cesti, sledeč mu z očmi in jokali.

Bilo nam je, kakor da se je dotaknil najtanje strune, naše duše ostro, ali tako, da nas je vendar osrečil. Koza zbudil je vas čuvstvo, kakor da bi vlil v

nas nov duh. Zdelo se nam je, da se moramo priporočiti Bogu, naj nam omehča srce.

P. Radlin.

Košarica.

Spisal Ček.

„Kako dolgo je ni!“ Gospica Vika nevoljna za-cepta z nožico, da ji odleti copata tja do zidu.

Veliki ples, ta ni kar si bodi! Že najmanj od pete ure se je napravljala gospica Vika nanj. Že dvakrat je bila poslala služkinja, da je morala odnesti nazaj lakaste čreveljčke. Prvič je prinesla za pol številke pre-velike, v drugič so jo nekoliko tiščali.

V tem je zopet obula Vika copate in čakala, oblečena samo v spodnji obleki, katere posameznih delov zaradi obilnih čipek ne bi bilo mogoče razločevati, služ-kinjo, ki bi se imela vrniti s tretjim parom čreveljev. Pogledovala se je v zrcalu in tu pa tam še nekoliko popravila, dasi v resnici ni bilo potrebno prav nič.

Slednjič se vendar vrne služkinja vsa zasopla.

„Tako dolgo hodite; pokažite!“

Služkinja razvije zavitek. Vikin obrazek se namrdne, češ, tako široki na koncu.

„Drugačne oblike te velikosti nikakor nisem dobila. Vse je bilo tako grozno veliko.“

„Obujte me naglo!“

Služkinja stori. „Tako, ti bodo prav.“

Vika poskusi.

„Všeč mi niso prav nič, pa naj bode!“

Da bi ne bilo že pozno, izvestno bi jih bila v tretjič poslala nazaj. In ko bi bila prinesla služkinja ves izdelek mödlingške tvornice seboj, ne vem, ali bi se našli taki, da bi bili pogodou Viki.

„Sedaj krila, pa počasi, da se mi ne podero lasje.“ Služkinja sluša molče.

Dobro, dolgo je še trajalo, predno je bila Vika oblečena.

Ali se je ogledovala od vseh strani! Veliko to-aletno zrcalo ji je bilo še dosti premajhno.

„Pokličite mamó!“

Služkinja odide. Vika se nasmehne sama sebi v zrcalu, potem pa se koketno zasučé poskušajoč, kako se ji bode podala ta obleka pri valčku.

„No, ali si pripravljena?“ Starikava gospa, že tudi opravljena, se prikaže pri durih.

„Sem, mama! Ali že čaka voz?“

„Ne še. No vidiš, saj jih je dobila, pa precej jokaš; ne smeš.“

„Ali sem lepa, ali mi pristojta ta obleka?“

„Izbornó, Vikica. Najlepša bodeš na plesu.“

„Kaj pa cvetka v laseh?“

„Kaj lepo se ti podaje; ali si jo pripela dovolj trdno, da je ne izgubiš?“

„O menda ne. Kaj mama, ali bode ponosen Vilko na svojo plesalko!“

„Če bode. Vilku ne verujem mnogo.“